

— Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom nałożonym na nią przez art. 43 i 49 WE, oraz o obciążenie Republiki Francuskiej kosztami.

Zarzuty prawne i główne argumenty:

System udzielania licencji usługodawcom mającym swe przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim, a nieposiadającym licencji wydanej na podobnych warunkach w ich Państwie pochodzenia, polega na całkowicie mechanicznym zastosowaniu tego samego systemu, który obowiązuje usługodawców mających swe przedsiębiorstwo we Francji i zupełnie nie uwzględnia dowodów i gwarancji już przedstawionych w kraju pochodzenia. Narzucenie francuskiego systemu udzielania licencji na tych warunkach wychodzi poza to, co jest niezbędne dla ochrony interesów przedmiotowych artystów. Z drugiej strony, kryterium zainteresowania działalnością biura ze względu na potrzeby artystów w zakresie zatrudnienia pozostawia ministrowi pracy, odpowiedzialnemu za udzielenie bądź cofnięcie licencji, całkowitą swobodę w podjęciu decyzji o wyłączeniu z rynku usługodawcy zagranicznego z powodu istnienia we Francji wystarczającej liczby francuskich licencjonowanych biur pośrednictwa pracy.

Jeśli chodzi o domniemanie odnoszące się do systemu płac stosowane wobec artysty uznanego jako usługodawca w jego Państwie Członkowskim pochodzenia, gdzie zazwyczaj świadczy on analogiczne usługi, to ogranicza ono swobodny przepływ usług w takim stopniu, w jakim może ono uniemożliwić bądź utrudnić działalność usługodawcy w innym Państwie Członkowskim, gdzie świadczy on analogiczne usługi zgodnie z prawem, a także wychodzi poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia podstawowych celów przyjętego domniemanie. Ponadto obalenie tego domniemanie jest bardzo trudne, a wywiera ono skutki nie tylko w obszarze zabezpieczenia społecznego, ale także urlopów płatnych i dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych. Chociaż domniemanie jest stosowane w ten sam sposób wobec artystów francuskich i artystów pochodzących z innych Państw Członkowskich, stanowi ono ograniczenie, które w sposób nieproporcjonalny w stosunku do zamierzonego celu utrudnia lub czyni mniej atrakcyjną działalność artystów mających przedsiębiorstwo w Państwie Członkowskim, gdzie zazwyczaj świadczą analogiczne usługi.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Court of Appeal (Anglia i Walia), Wydział Cywilny, z dnia 15 czerwca 2004 r. w sprawach Michael Jason Clarke przeciwko Frank Staddon Ltd oraz J.C. Caulfield, C.F. Caulfield i K.V. Barnes przeciwko Marshalls Clay Products Ltd

(Sprawa C-257/04)

(2004/C 217/25)

Dnia 16 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Court of Appeal (Anglia i Walia), Wydział Cywilny Civil, wydanego dnia 15 czerwca 2004 r. w sprawach Michael Jason Clarke przeciwko Frank Staddon Ltd, oraz J.C. Caulfield, C.F. Caulfield, K.V. Barnes przeciwko Marshalls Clay Products Ltd.

Court of Appeal zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy porozumienie wiążące na mocy umowy pomiędzy pracodawcą a pracownikiem, przewidujące, że określona część wynagrodzenia wypłacanego pracownikowi stanowi „wynagrodzenie za czas urlopu” tego pracownika (porozumienie nazywane „rolled-up holiday pay”) stanowi naruszenie prawa pracownika do corocznego płatnego urlopu zgodnie z art. 7 dyrektywy dotyczącej czasu pracy? ⁽¹⁾
- 2) Czy odpowiedź na pytanie 1 brzmiałaby inaczej, gdyby pracownik otrzymywał takie samo wynagrodzenie przed i po wejściu w życie wiążącego porozumienia, tak że wynikiem porozumienia nie byłoby ustanowienie dodatkowego wynagrodzenia, lecz przyporządkowanie części wynagrodzenia wypłacanego pracownikowi do wynagrodzenia za czas urlopu?
- 3) Czy, w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1, stanowi naruszenie prawa do corocznego płatnego urlopu zgodnie z art. 7, jeżeli wynagrodzenie to zostanie zaliczone i może zostać przeciwstawione prawu przyznanemu przez dyrektywę?
- 4) Czy w celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 7 dyrektywy 93/104/WE, mającego na celu zagwarantowanie pracownikowi prawa do corocznego płatnego urlopu w wymiarze co najmniej czterech tygodni jest niezbędnym, aby wynagrodzenie to zostało wypłacone w okresie, w którym przebywa on na corocznym urlopie, czy też dla wypełnienia art. 7 wystarczy, żeby wynagrodzenie to było wypłacane w ciągu roku w ratach?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady nr 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy. Dz.U. L 307, 13.12.1993, str. 18-24

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia the High Court of Justice, The Person Appointed by Lord Chancellor (osoby mianowanej przez Lorda Kanclerza) zgodnie z art. 76 Trade Marks Act 1994, w odwołaniu od decyzji Registrar of Trade Marks, wydanego dnia 26 maja 2004 r., w sprawie Elizabeth Emanuel przeciwko Continental Shelf 128 Ltd

(Sprawa C-259/04)

(2004/C 217/26)

Dnia 16 kwietnia 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice, The Person Appointed by Lord Chancellor (osoby mianowanej przez Lorda Kanclerza) zgodnie z art. 76 Trade Marks Act 1994, w odwołaniu od decyzji Registrar of Trade Marks, wydanego dnia 26 maja 2004 r., w sprawie Elizabeth Emanuel przeciwko Continental Shelf 128 Limited.

High Court of Justice zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Art. 3 ust. 1 litera g) dyrektywy Rady nr 89/104 ⁽¹⁾

- 1) Czy znak towarowy ma charakter wprowadzający w błąd opinię publiczną i dlatego na mocy art. 3 ust. 1 lit. g) dyrektywy 89/104 nie podlega rejestracji w następujących okolicznościach:
- wartość niematerialna (goodwill) związana ze znakiem towarowym została przeniesiona wraz z przedsiębiorstwem wytwarzającym towary, do których znak towarowy się odnosi;
 - przed przeniesieniem znak towarowy oznaczał dla znacznej części istotnej opinii publicznej, że przy projektowaniu lub tworzeniu towarów, w odniesieniu do których był używany, zaangażowana była konkretna osoba;
 - po przeniesieniu nabywca zgłosił znak towarowy do rejestracji; oraz
 - w chwili zgłoszenia znaczna część istotnej opinii publicznej pozostawała w błędzie co do tego, że używanie znaku towarowego oznacza, że ta konkretna osoba w dalszym ciągu była zaangażowana w projektowanie lub tworzenie towarów, w odniesieniu do których znak był używany, a to przekonanie mogło wpłynąć na jej zachowania nabywcze?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie 1 nie jest w całości twierdząca, co jeszcze należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy znak towarowy ma charakter wprowadzający w błąd opinię publiczną i z tego powodu nie podlega rejestracji na mocy art. 3 ust 1 lit. g), oraz w szczególności, czy ma znaczenie, że ryzyko wprowadzenia w błąd z czasem maleje?

Art. 12 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady nr 89/104

- 3) Czy zarejestrowany znak towarowy może wprowadzać w błąd opinię publiczną w wyniku używania go przez właściciela lub za jego zgodą i stąd podlega wygaśnięciu na mocy art. 12 ust. 2 lit. b) w następujących okolicznościach:
- zarejestrowany znak towarowy i wartość niematerialna (goodwill) z nim związana zostały przeniesione wraz z przedsiębiorstwem wytwarzającym towary, do których znak towarowy się odnosi,
 - przed przeniesieniem znak towarowy oznaczał dla znacznej części istotnej opinii publicznej, że przy projektowaniu lub tworzeniu towarów, w odniesieniu do których był używany, zaangażowana była konkretna osoba;
 - po przeniesieniu złożono wniosek o wygaśnięcie rejestracji, oraz
 - w chwili złożenia wniosku znaczna część istotnej opinii publicznej pozostawała w błędzie co do tego, że używanie znaku towarowego oznacza, że ta konkretna osoba w dalszym ciągu była zaangażowana w projektowanie lub tworzenie towarów, w odniesieniu do których znak był używany, a to przekonanie mogło wpłynąć na zachowania nabywcze tej części opinii publicznej?
- 4) Jeżeli odpowiedź na pytanie 3 nie jest całkowicie twierdząca, co jeszcze należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy zarejestrowany znak towarowy może wprowadzić w błąd opinię publiczną w wyniku używania przez właściciela

lub za jego zgodą i stąd podlega wygaśnięciu na podstawie art. 12 ust. 2 lit. b), a w szczególności, czy jest istotne, że ryzyko wprowadzenia w błąd z czasem może maleć?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżanie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych

Skarga wniesiona dnia 17 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-260/04)

(2004/C 217/27)

Dnia 17 czerwca 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez K. Wiednera, C. Cattabrigę i L. Visaggio, działających w charakterze pełnomocników, wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że ministerstwo finansów odnawiając 329 zezwoleń na przyjmowanie zakładów na wyścigi konne bez przeprowadzenia uprzedniego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, Republika Włoska naruszyła ogólną zasadę zachowania przejrzystości i obowiązek jawności wynikający z przepisów Traktatu WE dotyczących swobody przedsiębiorczości art. 43 i nast. i swobody świadczenia usług art. 49 i nast.;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Chociaż zezwolenia na przyjmowanie zakładów na wyścigi konne nie wchodzi w zakres stosowania dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi ⁽¹⁾, to nie mniej jednak ze sprawy C-324/98 *Telaustria* ⁽²⁾ jasno wynika, że organy krajowe, które udzielają takich zezwoleń, są zobowiązane do przestrzegania podstawowych zasad Traktatu, a w szczególności zasady zakazu dyskryminacji ze względu na narodowość, zawartej w przepisach Traktatu WE dotyczących swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (odpowiednio art. 43 i nast. i art. 49 i nast.).

Te same zasady stosuje się zarówno do udzielania zezwoleń jak i do ich przedłużania i odnawiania. W prawie wspólnotowym przedłużenie lub odnowienie zezwolenia jest odpowiednikiem przyznania nowego zezwolenia, wobec tego musi być ono zgodne z tym prawem.

Trybunał wyjaśnił w sprawie C-275/98 *Unitron Scandinavia* przeciwko 3-S ⁽³⁾, że zasada zakazu dyskryminacji ze względu na narodowość „oznacza między innymi obowiązek zachowania przejrzystości w celu umożliwienia organowi udzielającemu zezwolenie upewnienia się, że zasada ta została spełniona”.